RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

25. september 1997 *

I sag T-170/94,

Shanghai Bicycle Corporation (Group), Shanghai (Den Kinesiske Folkerepublik), ved barrister Izzet M. Sinan, og med valgt adresse i Luxembourg hos Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved de juridiske konsulenter Bjarne Hoff-Nielsen og Jorge Monteiro, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og Georg M. Berrisch, henholdsvis Hamburg og Berlin, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktoratet for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Eric White og Nicolas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

og

European Bicycle Manufacturers' Association (EBMA), Paris, ved advokat Jacques H. J. Bourgeois, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Marc Loesch, 11, rue Goethe,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådet forordning (EØF) nr. 2474/93 af 8. september 1993 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 228, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne V. Tiili, J. Azizi, R. M. Moura Ramos og M. Jaeger,

justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. marts 1997,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

1 Sagsøgeren, det kinesiske selskab Shanghai Bicycle Corporation (Group), er en af de største cykelproducenter og -eksportører i Kina. Selskabet eksporterer også til Det Europæiske Fællesskab.

2 I juli 1991 indgav European Bicycle Manufacturers' Association (herefter »EBMA«) en klage til Kommissionen, hvori det hævdedes, at cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik var blevet importeret til dumpingpriser, hvilket havde forvoldt stor skade.

3 Som følge af klagen indledte Kommissionen i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen om antidumping«), en

antidumpingprocedure vedrørende import til Fællesskabet af cykler med oprindelse i Taiwan og Kina. Meddelelse om indledning af proceduren blev offentliggjort den 12. oktober 1991 (EFT C 266, s. 6).

4 Som led i proceduren sendte Kommissionen et spørgeskema til producenterne og eksportørerne i tredjelande. Sagsøgeren svarede ved skrivelse af 17. december 1991. Flere andre eksportører besvarede ligeledes spørgeskemaet.

5 Den 5. februar 1992 udbad Kommissionen sig yderligere oplysninger om de cykeltyper og -modeller, der blev eksporteret til Fællesskabet. Sagsøgerens svar var ledsaget af dokumenter, som ændrede det oprindelige svar. Ændringerne vedrørte antallet af cykler solgt af sagsøgeren og værdien af de solgte cykler, eksporten til Fællesskabet og yderligere oplysninger om de cykelmodeller, der blev eksporteret til Fællesskabet.

6 Den 9. juni 1992 foranstaltede Kommissionen en høring af forskellige eksportører fra Taiwan og Kina.

7 Derefter udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 550/93 af 5. marts 1993 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 58, s. 12, herefter »den midlertidige forordning«), hvorved den midlertidige told blev sat til 34,4%.

8 Ved skrivelse af 8. april 1993 fremsendte sagsøgeren sine skriftlige bemærkninger til den midlertidige forordning og rejste en række indsigelser. Sagsøgeren anmodede ligeledes om oplysninger vedrørende den af Kommissionen anvendte metode.

9 Den 21. juni 1993 forelagde Kommissionen sagsøgeren et dokument med titlen »underretning«, hvori den angav de vigtigste omstændigheder og overvejelser, på grundlag af hvilke den planlagde at foreslå Rådet at indføre en endelig antidumpingtold. Sagsøgeren fremlagde derefter sine skriftlige bemærkninger til dokumentet og mødtes med Kommissionens repræsentanter.

10 Derefter udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 2474/93 af 8. september 1993 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 228, s. 1, herefter »forordning nr. 2474/93« eller »den anfægtede forordning«) og fastsatte den endelige told til 30,6%.

Retsforhandlinger

11 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. december 1993 anlagde sagsøgeren denne sag. Sagen blev registreret under nr. C-477/93.

12 I henhold til Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF af 7. marts 1994 om ændring af afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 66, s. 29) har Retten med virkning fra den 15. marts 1994 kompetence til at påkende sager, som indbringes af fysiske eller juridiske personer i medfør af EF-traktatens artikel 173, 175 og 178, og som vedrører beskyttelsesforanstaltninger, der træffes mod dumping og subsidieordninger. På dette grundlag henviste Domstolen ved kendelse af 18. april 1994 sagen til Retten. Sagen er blevet registreret på Rettens Justitskontor under nr. T-170/94.

13 Ved kendelse af 14. september 1994 har formanden for Rettens Tredje Afdeling givet Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgtes påstande. Ved skrivelse af 17. oktober 1994 har Kommissionen erklæret, at den giver afkald på at indlevere interventionsskrift.

14 Ved kendelse af 20. oktober 1994 har formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling givet EBMA tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgtes påstande, og anordnet, at de to bilag til stævningen skal behandles fortroligt. EBMA har indleveret interventionsskrift den 6. januar 1995. Sagsøgeren har fremlagt sine bemærkninger hertil den 3. marts 1995. På sagsøgtes anmodning blev den skriftlige forhandling åbnet på ny ved Rettens afgørelse af 26. april 1995 for at give sagsøgte mulighed for at kommentere sagsøgerens bemærkninger vedrørende EBMA's interventionsskrift. Sagsøgte har indgivet sit skriftlige indlæg den 2. juni 1995.

15 Efter Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber blev sagen den 23. januar 1995 henvist til Tredje Udvidede Afdeling, og der blev udpeget en ny refererende dommer. Da denne senere blev tilknyttet Femte Udvidede Afdeling, er sagen blevet henvist til denne afdeling.

16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og vedtage foranstaltninger med henblik på tilrettelæggelse af retsforhandlingerne. Sagsøgte har inden retsmødet fremlagt de af Retten ønskede dokumenter.

17 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet den 11. marts 1997.

Parternes påstande

18 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Forordning nr. 2474/93 annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært, frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Intervenienten EBMA har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært, frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale interventionsomkostningerne.

21 Intervenienten Kommissionen har under retsmødet nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale interventionsomkostningerne.

Formaliteten

22 Med støtte fra intervenienterne har sagsøgte i det væsentlige fremsat tre anbringender til støtte for påstanden om afvisning. Det første anbringende angår sagsøgerens status som juridisk person. Ved det andet anbringende gøres det gældende, at sagsøgeren ikke er umiddelbart og individuelt berørt og ved det tredje anbringende, at søgsmålets omfang er for bredt.

Det første anbringende til støtte for sagens afvisning

Parternes argumenter

23 Sagsøgte og intervenienterne har gjort gældende, at sagsøgeren ikke kan antages at være en juridisk person som forudsat i traktatens artikel 173, stk. 4. Oplysningerne om forbindelserne mellem det sagsøgende selskab og de 13 enheder, der indgår i samme gruppe, og om en af disse enheders kapitalinteresse i et andet selskab er selvmodsigende og gør det ikke muligt at foretage en fornuftig vurdering af sagsøgerens retlige status og aktiviteter. Endvidere fremgår det ikke klart af nogen af sagsøgerens oplysninger, om sagsøgeren er et produktions- eller handelsselskab.

24 Herudover har sagsøgte anført, at stævningen i strid med artikel 38, stk. 5, i Domstolens procesreglement ikke er ledsaget af vedtægterne for det sagsøgende selskab eller af en nyere udskrift af handelsregisteret eller en nyere udskrift af selskabs- eller foreningsregisteret.

25 Sagsøgeren har bestridt rigtigheden af det af sagsøgte og intervenienterne anførte, hvorefter selskabet ikke er en juridisk person. Sagsøgeren har herved vedføjet replikken en genpart af registreringsbeviset og anført, at de 13 enheder, der indgår i gruppen, er produktionsenheder og ikke selvstændige selskaber. Endvidere er forklaringerne i sagsøgerens besvarelse af Kommissionens spørgeskema vedrørende sagsøgerens kapitalinteresse i et andet selskab ganske klare og er blevet bekræftet af det pågældende selskab.

Rettens bemærkninger

26 Afgørelsen om, hvorvidt et annullationssøgsmål indbragt af en retlig enhed under henvisning til traktatens artikel 173 kan antages til realitetsbehandling, beror i første række på, om sagsøgeren har status som juridisk person. I henhold til den fællesskabsretlige domstolsordning har en sagsøger status som juridisk person, såfremt selskabet har opnået denne status efter den lovgivning, der finder anvendelse vedrørende selskabets stiftelse (Domstolens dom af 27.11.1984, sag 50/84, Bensider m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3991, præmis 7 og 8), eller såfremt fællesskabsinstitutionerne har anset sagsøgeren for en uafhængig retlig enhed (Domstolens domme af 8.10.1974, sag 175/73, Union syndicale m.fl. mod Rådet, Sml. s. 917, præmis 11, 12 og 13, og sag 18/74, Syndicat général du personnel mod Kommissionen, Sml. s. 933, præmis 7, 8 og 9, samt Rettens dom af 11.7.1996, sag T-161/94, Sinochem Heilongjiang mod Rådet, Sml. II, s. 695, præmis 31).

27 Artikel 38, stk. 5, litra a), i Domstolens procesreglement og artikel 44, stk. 5, litra a), i Rettens procesreglement indeholder bestemmelse om, at er sagsøgeren en privatretlig juridisk person, skal stævningen være ledsaget af dennes vedtægter,

en nyere udskrift af handelsregisteret, en nyere udskrift af selskabs- eller foreningsregisteret eller andet bevis for, at sagsøgeren består som juridisk person.

28 I den foreliggende sag er sagsøgeren hovedselskabet i Shanghai Bicycle Corporation Group, som er en produktions- og eksportvirksomhed. Selskabet består af 13 produktionsenheder. I forbindelse med replikken har selskabet fremlagt en udskrift af handelsregisteret, som beviser, at det blev registreret af myndighederne i Shanghai-provinsen den 21. maj 1993. Ifølge udskriften er sagsøgeren en »corporate legal person« ejet af Den Kinesiske Folkerepublik og har status som juridisk person efter kinesisk ret. Da denne status som juridisk person er opnået på grundlag af national ret, er der en rimelig formodning for, at betingelserne for at opnå denne status i henhold til traktatens artikel 173 er opfyldt (ovennævnte dom i sagen Bensider m.fl. mod Kommissionen, præmis 7 og 8). Da registreringsdokumentet endvidere er bevis for, at selskabet er en juridisk person efter kinesisk ret, må det betragtes som svarende til en udskrift, der beviser, at sagsøgeren består som juridisk person som forudsat i ovennævnte procesreglementer for Domstolen og Retten.

29 Fællesskabsinstitutionerne har desuden anset sagsøgeren for en uafhængig retlig enhed under den administrative procedure. Kommissionen gennemførte således en regelmæssig korrespondance med sagsøgeren og accepterede sagsøgeren som part under høringen. Under disse omstændigheder kan fællesskabsinstitutionerne ikke med føje gøre gældende, at sagsøgeren ikke under den retssag, der har fulgt den administrative procedure, kan anses for at have status som selvstændig juridisk person (ovennævnte dom i sagen Sinochem Heilongjiang mod Rådet, præmis 34).

30 Det må herefter fastslås, at sagsøgeren på tidspunktet for sagens anlæg var en juridisk person som forudsat i traktatens artikel 173.

Det andet anbringende til støtte for sagens afvisning

Parternes argumenter

31 Sagsøgte og intervenienterne har gjort gældende, at sagsøgeren ikke er umiddelbart eller individuelt berørt af den anfægtede forordning, jf. artikel 173, stk. 4, i traktaten.

32 Sagsøgte og intervenienterne har anført, at i lande, der ikke har en markedsøkonomi, henhører eksportørerne under staten, således at antidumpingprocedurer og antidumpingforordninger i sådanne tilfælde er rettet mod den pågældende stat og ikke mod de forskellige eksportører. Efter deres opfattelse kan sagsøgeren ikke påberåbe sig dommen af 29. marts 1979 i sag 113/77 (NTN Toyo Bearing Company m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1185, præmis 11), hvori Domstolen fastslog, at en antidumpingforordning i analogi med en »kollektiv beslutning« alligevel umiddelbart og individuelt berører de producenter, der er angivet deri ved navn. Sagsøgeren kan heller ikke påberåbe sig Domstolens dom af 21. februar 1984 i de forenede sager 239/82 og 275/85 (Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005, præmis 11 og 12), ifølge hvilken det er virksomhederne og ikke staten, der har anvendt dumping. Ifølge sagsøgte har forordning nr. 2474/93, for så vidt den vedrører eksport fra et statshandelsland, ikke karakter af en »kollektiv beslutning« mod de virksomheder, der udtrykkeligt er angivet ved navn i forordningen. Sagsøgte har endvidere gjort gældende, at sagsøgeren heller ikke kan påberåbe sig ovennævnte dom i sagen Allied Corporation mod Kommissionen, idet det i nærværende sag er Den Kinesiske Folkerepublik og ikke sagsøgeren eller andre producenter og/eller eksportører, der beskyldes for dumping.

33 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede forordning. For det første er sagsøgeren udtrykkelig nævnt i forordningen. For det andet har sagsøgeren deltaget i samtlige undersøgelsesfaser. Sagsøgeren har hævdet, at selskabet opfylder de formalitetskrav, der er opstillet af Domstolen i ovennævnte dom i sagen Allied Corporation mod Kommissionen.

Selv om selskabet altid er blevet behandlet som part i sagen af Kommissionens repræsentanter, har Kommissionen og Rådet nægtet at anvende selskabets oplysninger. Det er netop denne nægtelse, der har givet anledning til tvisten.

34 Sagsøgeren har hævdet, at selskabet er en cykelproducent og derfor ikke kan behandles som importør.

Rettens bemærkninger

35 Selv om forordninger om antidumpingtold bedømt i forhold til traktatens artikel 173, stk. 2, efter deres art og rækkevidde har lovgivningsmæssig karakter, idet de finder anvendelse på alle de pågældende erhvervsdrivende i almindelighed, kan det ikke udelukkes, at bestemmelserne berører visse erhvervsdrivende individuelt (Domstolens dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 13, og ovennævnte Sinochem-dom, præmis 45).

36 Det er således blevet fastslået, at retsakter om indførelse af antidumpingtold er i stand til umiddelbart og individuelt at berøre producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser (jf. ovennævnte dom i sagen Allied Corporation mod Kommissionen, præmis 12, dom af 23.5.1985, sag 53/83, Allied Corporation m.fl. mod Rådet, Sml. s. 1621, præmis 4, og ovennævnte dom i sagen Extramet Industrie, præmis 15), og, mere generelt, enhver erhvervsdrivende, som kan godtgøre at have visse egenskaber, som er særlige for ham, og som i forhold til den pågældende foranstaltning adskiller ham fra alle andre erhvervsdrivende (jf. ovennævnte dom i sagen Extramet Industrie, præmis 16 og 17, og ovennævnte dom i sagen Sinochem, præmis 46).

37 Retten kan ikke tilslutte sig sagsøgtes argument om, at ovennævnte dom i de forenede sager 239/82 og 275/82, Allied Corporation mod Kommissionen, ikke kan påberåbes i denne sag, idet det ikke er de forskellige kinesiske produktions- og eksportvirksomheder, men Den Kinesiske Folkerepublik som stat, der er beskyldt for dumping. Det fremgår klart af forordning nr. 2474/93, særlig den 50. betragtning vedrørende beregning af dumpingmarginen, at dumpingaktiviteterne tillægges kinesiske virksomheder, der eksporterer cykler til Fællesskabet.

38 Endvidere kan den retsbeskyttelse, der ydes individuelle virksomheder, som skal betale en antidumpingtold, ikke berøres af den simple kendsgerning, at den pågældende told er en enhedstold, som pålægges under henvisning til en stat og ikke til individuelle virksomheder.

39 I den foreliggende sag må det antages, at sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede forordning. For det første er de cykler, som virksomheden fremstiller, underkastet en antidumpingtold. For det andet deltog virksomheden i den udstrækning, det var muligt for den, i den administrative procedure (virksomheden besvarede Kommissionens spørgeskema, deltog i en høring og fremsatte bemærkninger til den midlertidige forordning og »underretningsdokumentet«). I øvrigt henvises der i den anfægtede forordning udtrykkeligt til sagsøgerens deltagelse, hvorfor sagsøgeren følgelig er blevet identificeret i forordningen (jf. Rettens dom af 18.9.1996, sag T-155/94, Climax Paper mod Rådet, Sml. II, s. 873, præmis 50 og 51).

40 Endvidere har sagsøgte ikke fremlagt bevis til støtte for sin påstand om, at sagsøgeren blot er en cykelforhandler og kan ligestilles med en importør, som frit kan vælge sine producenter (jf. ovenfor, præmis 23).

41 Sagsøgeren er også umiddelbart berørt, idet en forordning om antidumpingtold forpligter medlemsstaternes toldmyndigheder til at opkræve tolden uden nogen mulighed for at udøve et skøn (Domstolens dom af 29.3.1979, sag 118/77, ISO mod Rådet, Sml. s. 1277, præmis 26, og ovennævnte dom i sagen Climax Paper mod Rådet, præmis 53).

42 Det følger af der ovenfor anførte, at det andet anbringende om sagens afvisning må forkastes.

Det tredje anbringende til støtte for sagens afvisning

Parternes argumenter

43 Ifølge sagsøgte kan sagsøgeren under ingen omstændigheder kræve den anfægtede forordning annulleret i sin helhed, men kun for så vidt sagsøgeren ikke er blevet fritaget fra antidumpingtolden (Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-174/87, Ricoh mod Rådet, Sml. I, s. 1335, præmis 7).

44 Sagsøgeren har anført, at de berørte japanske selskaber i ovennævnte Ricoh-sag af Rådet var blevet pålagt antidumpingtold, som var beregnet individuelt for hvert selskab. Efter sagsøgerens opfattelse er Domstolens ræsonnement, ifølge hvilket et selskab kun kan kræve annullation af bestemmelser, som pålægger selskabet en specifik antidumpingtold, irrelevant i forbindelse med en antidumpingsag mod virksomheder fra et land, der, som Den Kinesiske Folkerepublik, ikke har markedsøkonomi. Følgelig udgør sagsøgtes argumenter en »ond cirkel«, idet der er tale om virksomheder fra et land uden markedsøkonomi, der beskyldes for de pågældende dumpingaktiviteter.

45 I øvrigt fremgår det klart af stævningens første side, at den anfægtede forordning påstås annulleret, for så vidt den berører sagsøgeren.

Rettens bemærkninger

46 Selv om det ikke præciseres i sagsøgerens påstande, fremgår det af første side af stævningen, at sagsøgeren påstår forordning nr. 2474/93 annulleret, »for så vidt den berører sagsøgeren«, hvilket er blevet bekræftet under retsmødet.

47 Følgelig må stævningen fortolkes således, at sagsøgeren alene påstår forordningen annulleret, for så vidt denne berører sagsøgeren.

48 Heraf følger, at det tredje anbringende til støtte for sagens afvisning, ifølge hvilket søgsmålets omfang er for bredt, må forkastes (jf. ligeledes ovennævnte dom i sagen Climax Paper mod Rådet, præmis 54, 55 og 56).

49 Det følger af det foregående i sin helhed, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

50 Sagsøgeren har fremført fem anbringender til støtte for påstandene. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 2, stk. 12, i grundforordningen om antidumping og magtfordrejning ved fastsættelsen af, hvilke produkter der skal være omfattet af antidumpingtolden. Ved det andet anbringende gøres gældende, at artikel 2, stk. 13, i grundforordningen om antidumping er tilsidesat, idet sagsøgte har anvendt en ukorrekt stikprøveteknik. Sagsøgeren har i sit tredje anbringende gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne ved ikke at have givet sagsøgeren en individuel behandling har tilsidesat artikel 2, stk. 5 og 9, samt artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping og artikel VI, stk. 2, i den almindelige

overenskomst om told og udenrigshandel (herefter »GATT«). Ifølge det fjerde anbringende har sagsøgte tilsidesat artikel 7, stk. 4, litra b) og c), i grundforordningen om antidumping ved ikke at have meddelt, hvilken metode der er benyttet til at beregne dumpingmarginen. Sagsøgeren har i sit femte anbringende fremført, at artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping er tilsidesat, og at skønsbeføjelsen er misbrugt, fordi der er pålagt en uforholdsmæssig høj antidumpingtold.

Første anbringende: fejl i definitionen af »samme vare« (tilsidesættelse af artikel 2, stk. 12, i grundforordningen om antidumping) og magtfordrejning ved fastsættelsen af de produkter, der pålægges antidumpingtold

Parternes argumenter

51 Sagsøgeren har gjort gældende, at sagsøgte har samlet alle typer cykler i én gruppe som samme vare i stedet for at sondre mellem fem forskellige kategorier, nemlig mountain bikes, sports-/racercykler, turcykler, børnecykler og restkategorien af andre cykler. Kommissionen har oprindelig anvendt denne klassificering, hvilket fremgår af spørgeskemaet, men er gået bort fra den i den midlertidige forordning. Følgelig har sagsøgte ikke klassificeret produkterne korrekt ved beregningen af den normale værdi og dumpingmarginen.

52 Ifølge sagsøgeren kan alle cykler ikke betragtes som samme vare, idet forskellene mellem de cykelkategorier, der er nævnt ovenfor, er væsentlige Hver enkelt kategori har sin egen kundegruppe og anvendes til særlige formål.

53 For at fastslå, hvad der er »samme vare« i henhold til artikel 2, stk. 12, i grundforordningen om antidumping, er spørgsmålet ikke, hvorledes produktet faktisk anvendes efter købet, men hvilke kriterier køberen baserer sit valg på, idet det er på dette stadium, at konkurrencen finder sted. Disse kriterier omfatter fysiske kendetegn og »funktionel substituerbarhed« (Domstolens dom af 5.10.1988, forenede sager 294/86 og 77/87, Technointorg mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 6077, af 10.3.1992, sag C-176/87, Konishiroku Photo Industry mod Rådet, Sml. I, s. 1493, og af 10.3.1992, sag C-177/87, Sanyo Electric mod Rådet, Sml. I, s. 1535; generaladvokat Lenz' forslag til afgørelse ad Domstolens dom af 7.7.1994, sag C-75/92, Gao Yao mod Rådet, Sml. I, s. 3141, på s. 3142, punkt 82).

54 Sagsøgeren har endvidere anført, at sagsøgte har misbrugt sin skønsbeføjelse ved at undlade at fastsætte dumpingmarginen og skaden for hver enkelt af ovennævnte cykelkategorier. I modsætning til de taiwanske producenter og kinesiske joint venture-virksomheder, som hovedsagelig eksporterer mountain bikes og i mindre udstrækning racercykler til Fællesskabet, eksporterer sagsøgeren et stort antal børnecykler, enkelte mountain bikes og så godt som ingen racercykler.

55 Sagsøgte har indledningsvis anført, at begrebet »samme vare« i grundforordningen om antidumping ikke giver mulighed for at drage en konklusion med hensyn til, hvilket produkt eller hvilken produktrække der kan underkastes antidumpingundersøgelser, men skal sikre en korrekt prissammenligning for at fastsætte den normale værdi og dumpingmarginen.

56 Sagsøgte har for det første benægtet oprindeligt at have forsøgt at sondre mellem fem cykelkategorier.

57 Rådet har for det andet anført, at det med rette anså alle cyklerne for ét produkt, idet forskellene mellem de forskellige kategorier er uklare, og de forskellige kategorier konkurrerer med hinanden på grund af lighederne mellem cykler af forskel-

lige typer. Det er endvidere umuligt at inddele cyklerne i skarpt adskilte kategorier, da nye modeller med egenskaber, der er taget fra flere typer cykler, hele tiden dukker op på markedet.

58 Ifølge sagsøgte ville det, da artikel 2, stk. 12, i grundforordningen om antidumping definerer »samme vare« som en vare, der »i enhver henseende« er magen til den omhandlede vare, have været nødvendigt, hvis man skal følge sagsøgerens ræsonnement, at inddele cykler i flere end fem kategorier. Der er ikke to helt identiske cykler, dvs. cykler, som er identiske »i enhver henseende«.

59 Ifølge sagsøgte følger det for det første af Domstolens dom af 7. maj 1991 i sag C-69/89 (Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 58), at når der ikke foreligger nogen almindeligt anerkendte kriterier, på grundlag af hvilke produkter kan opdeles i ensartede kategorier, kan alle de pågældende produkter med rette anses for samme vare. For det andet har fællesskabsinstitutionerne ifølge ovennævnte forslag til afgørelse fra generaladvokat Lenz i Gao Yao-sagen et vidt skøn med hensyn til sammenligneligheden af de pågældende produkter. For det tredje kan fællesskabsinstitutionerne behandle visse produkter som »samme vare«, såfremt segmenterne ikke er klart afgrænsede, såfremt visse produkttyper kan placeres i flere forskellige segmenter, og såfremt der er konkurrence mellem produkttyper i tilstødende segmenter og mellem produkttyper, der er klassificeret i forskellige adskilte segmenter (Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-179/87, Sharp Corporation mod Rådet, Sml. I, s. 1635, præmis 26, 27 og 28). Sagsøgte har anført, at Domstolens ræsonnement i ovennævnte sag også kan anvendes i nærværende sag. I ovennævnte sag var det sagsøgeren, der skulle bevise, at fællesskabsinstitutionerne havde skønnet forkert ved bestemmelsen af »samme vare«. I denne sag har sagsøgeren imidlertid ikke godtgjort, at der foreligger en sådan fejl.

60 Intervenienten EBMA er enig med sagsøgte i, at sondringen mellem cykler er uklar, idet de forskellige kategorier overlapper hinanden. Desuden er der en meget høj grad af funktionel substituerbarhed mellem de forskellige cykeltyper, idet det er meget let at fjerne, tilføje eller udskifte forskellige komponenter for at tage hensyn til kundens ønsker.

Rettens bemærkninger

61 Grundforordningen om antidumping præciserer ikke, hvorledes produktet eller produktrækken, der kan underkastes antidumpingundersøgelser, skal defineres, og kræver ikke en systematisk klassificering af produktet.

62 Grundforordningen om antidumping henviser til begrebet »samme vare« i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi og skaden. Ifølge artikel 2, stk. 5, skal den normale værdi af en vare, der dumpes, defineres under henvisning til »samme vare« fra et tredjeland med markedsøkonomi, der faktisk sælges. Ifølge artikel 2, stk. 12, forstås ved udtrykket »'samme vare' en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende magen til den omhandlede vare, eller, såfremt en sådan vare ikke findes, en anden vare, der har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares«. I artikel 4, stk. 4, hedder det: »Virkningen af dumpingimporten eller den subsidierede import vurderes i forhold til Fællesskabets produktion af samme vare, når der foreligger oplysninger, der muliggør en afgrænsning af denne produktion.«

63 Institutionerne har et vidt skøn, når de analyserer komplicerede økonomiske forhold (jf. f.eks. Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. I, s. 2681, præmis 66), hvilket er tilfældet, når de ved fastsættelsen af den normale værdi i medfør af ovennævnte bestemmelser skal afgøre, hvad der er »samme vare«.

64 Den retslige prøvelse vedrørende en sådan bedømmelse må begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. Domstolens dom af 7.5.1987, sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml. s. 1861, præmis 21, og af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 63, samt ovennævnte Ferchimex-dom, præmis 67).

65 Det må derfor undersøges, om fællesskabsinstitutionerne har overskredet deres vide skøn (jf. præmis 63) ved at behandle produktionen af samtlige cykler fra alle segmenter som »Fællesskabets produktion af samme vare«.

66 Domstolen har i sine domme om antidumpingtold på PPC-fotokopimaskiner med oprindelse i Japan (jf. f.eks. Domstolens domme af 10.3.1992, sag C-171/87, Canon mod Rådet, Sml. I, s. 1237, præmis 47, 48 og 52, ovennævnte Ricoh-dom, præmis 35, 36 og 40, og ovennævnte dom i sagen Sharp Corporation, præmis 25, 26 og 30) fastslået, at fællesskabsinstitutionerne ikke foretog en urigtig bedømmelse, da de for at bestemme de tab, der var lidt af Fællesskabets industri, fastslog, at »Fællesskabets produktion af samme vare« omfattede produktionen af alle typer fotokopimaskiner i alle segmenter under ét, undtagen maskiner, der ikke var produceret i Fællesskabet, idet der ifølge de markedsundersøgelser, som institutionerne havde påberåbt sig, ikke var nogen klar afgrænsning i segmentklassifikationen af fotokopimaskiner, da på den ene side visse fotokopimaskiner kunne placeres i flere forskellige segmenter under hensyn til visse af deres egenskaber og tekniske specifikationer, og der på den anden side var konkurrence såvel mellem maskiner i tilstødende som mellem maskiner, der var klassificeret i ikke-tilstødende segmenter.

67 Som anført i den midlertidige forordning (jf. 9.-11. betragtning) og den anfægtede forordning (jf. 8. betragtning), har institutionerne konkluderet, at der ikke på grundlag af de endelige brugeres anvendelse eller forbrugernes opfattelse klart kan skelnes mellem forskellige cykelkategorier.

68 Det må hertil bemærkes, at der findes flere cykelmodeller, som der navnlig sondres imellem på grundlag af udstyret. Cykler inddeles sædvanligvis i fem underkategorier: mountain bikes, sports-/racercykler, turcykler, børnecykler og andre cykler.

69 Alligevel fremgår det klart af sagens akter og parternes forklaringer i retsmødet, at disse modeller ikke er klart afgrænset, idet visse cykler kan placeres i flere underkategorier på grundlag af visse kendetegn og tekniske egenskaber. Endvidere er der konkurrence såvel mellem cykler fra tilstødende underkategorier som mellem cykler, der er placeret i de forskellige underkategorier.

70 Disse forskelle mellem cykler er ikke tilstrækkelige til at godtgøre, at samtlige modeller har forskellige funktioner eller opfylder forskellige behov. Som det i øvrigt klart fremgår af 8. betragtning til den anfægtede forordning, er den omstændighed, at forbrugerne er tilbøjelige til at anvende blandingscykler, og at modeller kan ændres ved tilføjelse af forskellige komponenter, et forhold, der helt eller delvis fjerner betydningen af en eventuel sondring mellem forskellige cykelkategorier med henblik på en antidumpingprocedure.

71 Under alle omstændigheder findes sagsøgeren ikke at have godtgjort, at institutionerne har foretaget en åbenbart fejlagtig bedømmelse af omstændighederne ved i denne sag at anse begrebet »samme vare« i henhold til artikel 2, stk. 12, i grundforordningen om antidumping for at omfatte alle cykler fra alle kategorier under ét.

72 Følgelig bør første anbringende forkastes.

Andet anbringende: forkert stikprøvemetode (tilsidesættelse af artikel 2, stk. 13, i grundforordningen om antidumping)

Parternes argumenter

73 Sagsøgeren har i det andet anbringende anført, at sagsøgte har tilsidesat artikel 2, stk. 13, i grundforordningen om antidumping, som alene giver mulighed for at anvende stikprøveteknikker, såfremt der er tale om transaktioner af et betydeligt omfang. I så fald skulle sagsøgte anvende de hyppigst forekommende eller repræsentative priser.

74 I den foreliggende sag er den anvendte stikprøve ifølge sagsøgeren ikke repræsentativ. Sagsøgte har ikke taget hensyn til oplysninger vedrørende statsejede virksomheder, som har besvaret spørgeskemaet, bortset fra ét tilfælde. Dette tilfælde vedrørte den virksomhed, som ganske vist havde den største eksport, men hvis priser var meget lavere end de øvrige berørte eksportsvirksomheders priser. Da antallet af transaktioner foretaget af statsejede virksomheder var forholdsvis lavt, skulle og burde Rådet, såfremt det ønskede at anvende stikprøver, have fastsat prisintervaller eller henvist til de transaktioner, der hyppigst foretages af samtlige statsejede eksportvirksomheder. Sagsøgte burde i det mindste have taget hensyn til oplysninger vedrørende statsejede virksomheder, der var mere repræsentative end det anvendte selskab, navnlig sagsøgerens data. Sagsøgeren er den næststørste statsejede eksportvirksomhed på det pågældende marked og sælger til »mere normale priser«.

75 Sagsøgeren har endvidere anført, at sagsøgte har begået en grundlæggende fejl ved i stikprøven at behandle Waimanly Bicycle Manufactory (herefter »Waimanly«) som et statsejet selskab, selv om selskabet ikke tilhører denne kategori.

76 Ifølge sagsøgte, som støttes af intervenienterne, var betingelserne for anvendelsen af artikel 2, stk. 13, i grundforordningen om antidumping opfyldt. Sagsøgte har for det første anført, at undersøgelsen vedrørte eksport af cykler fra Den Kinesiske Folkerepublik og ikke eksport fra individuelle kinesiske selskaber. For det andet var der stor forskel på priserne, og antallet af transaktioner var meget højt. For hver type kinesisk cykel skulle der findes en tilsvarende model, som blev solgt på det taiwanske marked, for at fastslå den normale værdi, og en model solgt på fællesskabsmarkedet for at bedømme, hvor langt prisen lå under markedsprisen. En udvidelse af stikprøven til at omfatte andre eksportvirksomheder og disses cykeltyper ville have betydet en væsentlig forøgelse af antallet af transaktioner, som skulle analyseres, og følgelig en urimelig forlængelse af sagsbehandlingen.

77 Ifølge sagsøgte kan sagsøgeren ikke klage over, at sagsøgte ikke medtog alle eksportvirksomhederne i stikprøven. Den pågældende bestemmelse giver mulighed for stikprøveundersøgelser på grundlag af et repræsentativt udvalg af eksportvirksomheder, navnlig når der som i denne sag er mange eksportvirksomheder involveret.

78 Sagsøgte har i denne sag anført, at stikprøven var repræsentativ, idet den omfattede 88% af al eksport til Fællesskabet fra de 20 selskaber, der havde besvaret spørgeskemaet. Stikprøven omfattede eksport fra Guangzhou Five Rams Bicycle Group og Waimanly, to statsejede selskaber. Denne eksport udgjorde over 85% af al eksport i undersøgelsesperioden fra de statsejede selskaber, som havde besvaret spørgeskemaet.

79 I modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, er Waimanly et statsejet selskab, idet det ejes fuldt ud af »Foreign Trading Company of Po Ou Province«, som igen er fuldt ud ejet af Den Kinesiske Folkerepublik.

Rettens bemærkninger

80 I artikel 2, stk. 13, i grundforordningen om antidumping hedder det, at »når der er tale om varierende priser ... kan der anvendes stikprøver, f.eks. af de hyppigst forekommende eller repræsentative priser, med henblik på fastsættelse af den normale værdi og eksportpriserne, hvis der er tale om transaktioner af et betydeligt omfang«.

81 Med henblik på fastsættelsen af den normale værdi kan virksomheder udvælges, fordi de er repræsentative for så vidt angår eksport til Fællesmarkedet (se bl.a. Domstolens dom af 12.5.1989, sag 246/87, Continentale Produkten-Gesellschaft, Sml. s. 1151, præmis 12).

82 Der er intet hverken i ovennævnte bestemmelse eller i retspraksis, der angiver, at fællesskabsinstitutionerne skal tage hensyn til de hyppigst forekommende eller mest repræsentative priser anvendt af hver enkelt eksportvirksomhed for sig i stedet for de priser, som alle eksportvirksomheder under ét anvender.

83 Som fællesskabsinstitutionerne har anført, fremgår det af 15. betragtning til den midlertidige forordning og af 28. betragtning til den anfægtede forordning, at de pågældende virksomheder var blevet udvalgt, fordi de var repræsentative for så vidt angår eksporten til fællesskabsmarkedet. I denne forbindelse har sagsøgeren ikke bestridt, at de seks selskaber, der indgår i stikprøven, tegner sig for 88% af den samlede eksport til Fællesskabet fra de selskaber, som har besvaret spørgeskemaet (28. betragtning til den anfægtede forordning).

84 Hvad angår sagsøgerens påstand om, at Waimanly ikke kan anses for en statsejet virksomhed, fremgår det af de dokumenter, som Kommissionen forelagde Retten den 25. februar 1997, navnlig en fax sendt den 1. juli 1992 til Kommissionen af Waimanly's advokat, at Waimanly er en virksomhed, der ejes fuldt ud af Foreign Trading Company of Po Ou Province, som ejes af Den Kinesiske Folkerepublik. Fællesskabsinstitutionerne anså således med føje Waimanly for en statsvirksomhed.

85 Endelig har institutionerne ifølge artikel 2, stk. 13, i grundforordningen om antidumping et vidt skøn (jf. ovennævnte Ferchimex-dom). Følgelig må Retten begrænse sin prøvelse til at undersøge, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, som er lagt til grund ved det anfægtede valg, er materielt rigtige, samt om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. de i præmis 63 og 64 citerede domme i sagerne Nachi Fujikoshi, præmis 21, Gestetner Holdings, præmis 63, og Ferchimex, præmis 67).

86 I betragtning af det anførte er den omstændighed, at sagsøgte har taget hensyn til de repræsentative priser fra de største eksportvirksomheder i hver af de kategorier, som sagsøgte har opstillet, og ikke til samtlige eksportvirksomheders priser, ikke tilstrækkeligt til at bevise, at den stikprøve, som den anfægtede antidumpingtold var baseret på, helt åbenbart ikke var repræsentativ.

87 Følgelig må det andet anbringende forkastes.

Tredje anbringende: nægtelse af at give de forskellige berørte eksportvirksomheder individuel behandling (tilsidesættelse af artikel 2, stk. 5 og 9, og artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping og artikel VI, stk. 2, i GATT)

Parternes argumenter

88 Sagsøgeren har indledningsvis bemærket, at fællesskabsinstitutionerne, når der pålægges antidumpingtold, i flere år har fulgt en politik, som består i at nægte at give virksomheder i lande, der ikke har markedsøkonomi, individuel behandling (jf. 33. og 34. betragtning til den midlertidige forordning). Derfor pålægges der én enkelt antidumpingtold for alle eksportører i det pågældende land, en told, som gælder for alle varer, der eksporteres til Det Europæiske Fællesskab, uanset de anslåede dumpingmarginer for hver enkelt berørt producent eller eksportør. Ifølge sagsøgeren er Kommissionen og Rådet af den opfattelse, at indførelse af differentierede toldsatser alt efter virksomhederne i et land med planøkonomi ville foranledige staten til at gribe ind og gennemføre samtlige udførsler gennem det selskab, for hvilket der gjaldt den laveste toldsats.

89 Sagsøgeren har anført, at en sådan politik er i strid med grundforordningen om antidumping, som pålægger fællesskabsinstitutionerne at give individuel behandling, uanset varernes oprindelse, hvis det er muligt, navnlig når virksomheden har samarbejdet i fuldt omfang under antidumpingproceduren.

90 Fællesskabsinstitutionernes politik, der går ud på ikke at fastsætte antidumpingtolden på grundlag af den individuelle situation for hver af de berørte eksportører, indebærer ikke alene, at der ikke tages hensyn til de specifikke oplysninger vedrørende hver enkelt eksportør ved beregningen af den normale værdi, men også, at der ses bort fra forskellene med hensyn til hver eksportørs priser og eksportvolumen. En sådan praksis fører til tilsidesættelse af et af de grundlæggende principper i GATT for så vidt angår antidumpingtold (artikel VI, stk. 2, i GATT), jf. artikel 8, stk. 3, i aftalen af 12.4.1979 om anvendelsen af artikel VI i GATT (EFT 1980 L 71, s. 90, herefter »GATT's antidumpingkodeks«), som er optaget i artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping, hvori det hedder: »Denne told må ikke være

højere end den midlertidigt anslåede eller endeligt fastsatte dumpingmargin ... den bør være lavere, såfremt en sådan lavere told er tilstrækkelig til at afhjælpe skaden.« Endelig bevirker en sådan praksis, at de pågældende virksomheder, herunder sagsøgeren, ikke får en retfærdig behandling under proceduren.

91 Ifølge sagsøgeren kan sagsøgte ikke påberåbe sig, at sagsøgeren er et selskab fra et land uden markedsøkonomi, da lovgiver kun sondrer mellem selskaber fra disse lande og andre selskaber for så vidt angår metoden til beregning af den normale værdi.

92 Sagsøgeren har endvidere anført, at fællesskabsinstitutionerne selv inden for rammerne af den anfægtede politik skulle have givet sagsøgeren individuel behandling. I tidligere sager vedrørende varer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik har fællesskabsinstitutionerne indrømmet de pågældende eksportører individuel behandling, hvor disse har påvist deres uafhængighed af staten i deres eksportstrategier og ved fastsættelsen af deres eksportpriser (16. betragtning til den anfægtede forordning).

93 Med hensyn til netop sin uafhængighed af staten mener sagsøgeren at opfylde de kriterier, som fællesskabsinstitutionerne har fastsat i et notat fra Kommissionen af 1. december 1992 om den politik, Kommissionen vil følge med hensyn til dumping foretaget af joint ventures i lande uden markedsøkonomi. Sagsøgeren har anført, at selskabet fuldstændig frit kan eksportere varer uden nogen form for tilladelse, og at det i almindelighed sælger direkte til uafhængige importører, der er etableret i Fællesskabet, på vilkår, der har været genstand for frie forhandlinger.

94 Under alle omstændigheder påhviler det fællesskabsinstitutionerne at bevise, at der er tale om statslig kontrol af eksporten, og ikke blot formode det. I denne sag har fællesskabsinstitutionerne ikke fremlagt noget sådant bevis.

95 Endelig har sagsøgeren anført, at Den Kinesiske Folkerepublik ikke er et statshandelsland, men et land med »socialistisk markedsøkonomi«, som ganske vist ikke tillader enkeltpersoner at eje selskabers aktier, men dog kræver, at virksomhederne er ansvarlige for deres gevinster og tab. I denne forbindelse har sagsøgeren henvist til flere økonomiske artikler, som bekræfter, at den kinesiske økonomi er under omdannelse til en markedsøkonomi. At den kinesiske stat som enhver anden stat til enhver tid kan ændre sin lovgivning, berettiger ikke til at betvivle virksomhedernes uafhængighed over for staten.

96 Sagsøgte har anført, at grundforordningen om antidumping ikke kræver, at fællesskabsinstitutionerne behandler importører individuelt. Sagsøgte har henvist til, at det fremgår af artikel 7, stk. 1, litra a), i grundforordningen om antidumping, at antidumpingprocedurer vedrører eksport fra et eller flere lande, og ikke eksport fra et eller flere individuelle selskaber. I artikel 13, stk. 2, foreskrives det blot, at der i antidumpingforordninger altid skal anføres oprindelses- eller eksportlandet og om muligt navnet på leverandøren.

97 Sagsøgte har påpeget, at der ikke er nogen bestemmelse i grundforordningen om antidumping, herunder artikel 13, stk. 3, som kræver beregning af individuelle dumpingmarginer for hver enkelt eksportør, og at det samme gælder GATT's antidumpingkodeks. Sidstnævnte kodeks finder imidlertid ikke anvendelse i denne sag, da Den Kinesiske Folkerepublik ikke er part i GATT.

98 Sagsøgte har anført, at sagsøgeren i denne sag ikke kunne behandles individuelt. Sagsøgte har understreget, at det ikke er godtgjort, at sagsøgeren frit kunne handle uafhængigt af den kinesiske stat. Det ville ikke have været muligt at individualisere eksportører uden at begrænse effektiviteten af de vedtagne beskyttelsesforanstaltninger. Da staten kan kontrollere underleverandørers priser, afspejler eksportselskabernes omkostninger ikke nødvendigvis de økonomiske realiteter. Følgelig vil en hensyntagen til individuelle dumpingmarginer kunne give et af eksportselskaberne en uberettiget konkurrencefordel, da staten vil kunne omgå beskyttelsesforanstaltningerne ved at kanalisere eksporten gennem den eksportør, der har fået pålagt den laveste told.

99 Selv om statskontrollen i Den Kinesiske Folkerepublik er blevet indskrænket i visse sektorer, ejes og kontrolleres kinesiske eksportvirksomheder som f.eks. sagsøgeren stadig fuldt ud af staten og kan derfor ikke betragtes som uafhængige selskaber, der kan sammenlignes med selskaberne i en markedsøkonomi. Således kan staten til enhver tid fratage en hvilken som helst eksportør tilladelsen til at eksportere. Under alle omstændigheder er det, selv efter en undersøgelse på stedet, umuligt at få klarhed over statskontrollens nøjagtige omfang. Dels er der visse love, der ikke offentliggøres, og som udlændinge ikke har adgang til, dels består der visse former for praksis, der går forud for loven.

Rettens bemærkninger

100 Grundforordningen om antidumping forbyder intetsteds at indføre en enkelt antidumpingtold for statshandelslande (ovennævnte Climax Paper-dom, præmis 92).

101 Artikel 2, stk. 5, angiver kun de kriterier, på grundlag af hvilke den normale værdi skal bestemmes i tilfælde af indførsel fra lande uden markedsøkonomi. Artikel 2, stk. 9, om sammenligning af den normale værdi med eksportprisen vedrører kun prisernes sammenlignelighed og de justeringer, der skal foretages for at tage hensyn til forskelle, som påvirker denne sammenlignelighed.

102 Det fremgår af artikel 2, stk. 13, at når der er tale om varierende priser, sammenlignes eksportpriserne i princippet med den normale værdi i forbindelse med hver enkelt transaktion. I denne sag har sammenligningen fundet sted på dette grundlag (se 28. betragtning til den midlertidige forordning). I modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, betyder dette dog ikke, at der ikke kan fastsættes en enkelt antidumpingtold.

103 Hverken artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping, eller artikel 8, stk. 3, i GATT's antidumpingkodeks (uanset om denne finder anvendelse i den foreliggende sag eller ej) forbyder, at der pålægges en enkelt told, eller kræver, at der fastsættes en dumpingmargin individuelt for hver enkelt eksportør. Disse bestemmelser kræver alene, at der er en forbindelse mellem størrelsen af tolden, også i tilfælde af en enkelt told, og dumpingmarginen, også selv om denne fastsættes individuelt.

104 Artikel 2, stk. 14, i grundforordningen om antidumping definerer ganske vist »dumpingmarginen« som det beløb, hvormed den normale værdi overstiger eksportprisen [litra a)], men den bestemmer også, at »når der er tale om varierende dumpingmarginer, kan der beregnes et vejet gennemsnit af disse« [litra b)].

105 Endelig bestemmer artikel 13, stk. 2, at i forordninger om antidumping »anføres især størrelsen og arten af den pålagte told, den pågældende vare, oprindelses- eller eksportlandet og om muligt navnet på leverandøren samt begrundelserne for forordningen«. Selv om det fremgår (jf. ovennævnte Climax Paper-dom, præmis 93) af såvel denne bestemmelses opbygning som dens formål, at forpligtelsen til at anføre navnet på leverandøren i forordninger om antidumping i princippet indebærer en forpligtelse til at fastsætte en specifik antidumpingtold for hver enkelt leverandør, må det dog fremhæves, at denne bestemmelses ordlyd præciserer, at navnet kun skal anføres »om muligt«. Lovgiver har altså udtrykkeligt begrænset forpligtelsen til at anføre leverandørens navn og dermed forpligtelsen til at fastsætte en specifik antidumpingtold for hver leverandør til alene at gælde i tilfælde, hvor det er muligt at give disse nærmere oplysninger.

106 Institutionerne har ikke, ved at følge den anfægtede politik, fortolket ordene »om muligt« urigtigt. Det må nemlig konstateres, at det ikke er muligt at anføre navnet på hver leverandør, hvis det, for at undgå risikoen for omgåelse af antidumpingtolden, er nødvendigt at indføre en enkelt told for et helt land. Dette er navnlig tilfældet, når fællesskabsinstitutionerne, med hensyn til et statshandelsland, efter at have undersøgt de pågældende eksportørers forhold ikke er overbevist om, at disse eksportører handler uafhængigt i forhold til staten (jf. ovennævnte Climax Paper-dom, præmis 94).

107 Den anfægtede politik er heller ikke i strid med formålet med og ånden i grundforordningen om antidumping. Som Retten allerede har fastslået i ovennævnte Climax Paper-dom, præmis 95, er formålet med grundforordningen nemlig bl.a. at beskytte Fællesskabet mod dumpingindførsler. Med hensyn til forordningens ånd fremgår det af forskellige bestemmelser, at den normale værdi og eksportprisen normalt skal fastslås individuelt for hver enkelt eksportør. Dette betyder dog ikke, at fællesskabsinstitutionerne er forpligtet til at gøre dette i hvert enkelt tilfælde, og heller ikke, at de er forpligtet til at indføre en individuel antidumpingtold for hver enkelt eksportør. Grundforordningens ånd overlader fællesskabsinstitutionerne et vidt skøn ved afgørelsen af, hvornår det er rimeligt at give de berørte eksportører individuel behandling. Dette fremgår bl.a. af artikel 2, stk. 14, litra b), og af artikel 13, stk. 2, som giver fællesskabsinstitutionerne mulighed for at beregne et vejet gennemsnit af dumpingmarginerne, og dermed en enkelt dumpingmargin, for et helt land, samt for at indføre en enkelt antidumpingtold for dette land.

108 Det følger af det anførte, at en politik, som indebærer, at der indføres en enkelt antidumpingtold for et helt land, hverken er i strid med ordlyden af eller ånden i grundforordningen om antidumping, hvis denne politik er nødvendig, for at Fællesskabet kan beskytte sig mod dumping og mod risikoen for omgåelse af beskyttelsesforanstaltninger (jf. ovennævnte Climax Paper-dom, præmis 96).

109 Spørgsmålet, om en eksportør fra et statshandelsland handler tilstrækkeligt uafhængigt i forhold til staten til, at der kan gives ham individuel behandling, forudsætter en vurdering af komplicerede faktiske forhold, som både er af økonomisk, politisk og juridisk art. I denne forbindelse bemærkes, at når det drejer sig om komplicerede økonomiske spørgsmål, fremgår det af fast retspraksis, at institutionerne har et vidt skøn (jf. ovennævnte Ferchimex-dom, præmis 131), og at retsinstansernes prøvelse vedrørende en sådan bedømmelse må begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der

foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. de i præmis 64 citerede domme i sagerne Nachi Fujikoshi, præmis 21, og Gestetner Holdings, præmis 63). Det samme gælder for de faktiske, retlige og politiske forhold i det pågældende land, som fællesskabsinstitutionerne skal vurdere for at afgøre, om en eksportør handler tilstrækkeligt uafhængigt af et statshandelslands myndigheder til at få individuel behandling (jf. ovennævnte Climax Paper-dom, præmis 98).

110 I denne sag er sagsøgtes argumenter (jf. 17.-21. betragtning til den anfægtede forordning og sagsøgtes skriftlige indlæg) til støtte for pålæggelse af en enkelt told relevante. Navnlig kræves der ikke individuel behandling ifølge grundforordningen om antidumping. Endvidere forekommer det sandsynligt, at Kommissionen i den aktuelle situation ikke har kunnet kontrollere de kinesiske eksportørers erklæringer på stedet.

111 Det skal navnlig bemærkes, at de grunde, der er anført i 19. betragtning til den anfægtede forordning til støtte for påstanden om, at det i et land som Den Kinesiske Folkerepublik er yderst vanskeligt at kontrollere, om en kinesisk virksomhed virkelig er uafhængig af staten, tilsyneladende ikke er åbenbart urigtige. Sagsøgeren har endvidere ikke tilbagevist argumentet i nævnte betragtning, som går ud på, at Den Kinesiske Folkerepublik i undersøgelsesperioden befandt sig i overgangsfasen mellem et land med en fuldstændig statskontrolleret økonomi og et land med en delvis markedsorienteret økonomi. Sagsøgeren har heller ikke bestridt påstanden om, at staten fortsat kontrollerede mange sider af det økonomiske liv, og at de love og institutioner, der var nødvendige for, at en markedsøkonomi kunne fungere, ikke var tilstrækkeligt udviklede og kendte af de økonomiske beslutningstagere og embedsmændene.

112 Sagsøgeren har endvidere ikke benægtet, at en repræsentant for den kinesiske regering, der påstår, at han repræsenterer alle cykelproducenter med aktier ejet af den kinesiske stat, har meddelt Kommissionen, at den kinesiske stat koordinerer alle kinesiske cykelproducenters aktiviteter i Kina (26. betragtning til den anfægtede forordning).

113 Sagsøgeren har endvidere såvel i stævningen som i retsmødet anført, at økonomien i Den Kinesiske Folkerepublik strengt taget ikke er en markedsøkonomi, men snarere en »socialistisk markedsøkonomi«, hvorved sagsøgeren implicit har anerkendt, at landet fortsat er et statshandelsland.

114 Med hensyn til Kommissionens notat af 1. december 1992 bemærkes blot, at det er et internt notat og altså et af Kommissionens egne arbejdsdokumenter, som ikke kan vække begrundede forventninger hos sagsøgeren (jf. ovennævnte Climax Paper-dom, præmis 115), og som ikke kan forpligte en anden fællesskabsinstitution.

115 Heraf følger, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at selskabet reelt ikke var under de kinesiske myndigheders indflydelse. Fællesskabsinstitutionerne har således ikke begået en åbenbar fejl ved vurderingen af omstændighederne.

116 Det følger heraf, at det tredje anbringende ikke kan lægges til grund.

Fjerde anbringende: nægtelse af at underrette om beregningsmetoden [tilsidesættelse af artikel 7, stk. 4, litra b) og c), i grundforordningen om antidumping]

Parternes argumenter

117 Sagsøgeren har forholdt Kommissionen, at den ikke har opfyldt sin oplysningspligt i henhold til artikel 7, stk. 4, litra b), i grundforordningen om antidumping,

idet de oplysninger, som Kommissionen meddelte sagsøgeren, var utilstrækkelige. Kommissionen har nemlig for det første alene meddelt sagsøgeren oplysninger om Guangzhou Five Rams Bicycle Group, og ikke nogen oplysninger vedrørende sagsøgeren. For det andet har Kommissionens oplysninger om de taiwanske cykelmodeller og -priser, som er anvendt som grundlag for beregning af den normale værdi, været utilstrækkelige, og for det tredje har Kommissionen opgivet samlede tal vedrørende de samlede dumpingaktiviteter og dumpingmarginen i stedet for at give oplysninger om hver enkelt transaktion.

118 Sagsøgte finder, at fællesskabsinstitutionerne har opfyldt de kriterier, som Domstolen har fastsat i dom af 27. juni 1991 i sag C-49/88 (Al-Jubail Fertilizer og Saudi Arabian Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 17), og at Kommissionen havde underrettet sagsøgeren om, hvorledes antidumpingtolden var beregnet, i underretningsdokumentet. Kommissionen har også givet de seks eksportører, der indgår i stikprøven, oplysninger om alle beregninger vedrørende dem. Disse oplysninger kunne ikke gives til de øvrige virksomheder, herunder sagsøgeren, da de var fortrolige. Oplysningerne kunne endvidere ikke have givet anledning til relevante bemærkninger fra disse virksomheder. I øvrigt havde sagsøgeren under alle omstændigheder haft adgang til de ikke-fortrolige akter, der lå til gennemsyn i Kommissionen. Fællesskabsinstitutionerne kunne ikke give yderligere og bedre oplysninger om dumpingmarginen, fordi der ikke var beregnet nogen individuel dumpingmargin. Sagsøgeren kan ikke klage over, at institutionerne ikke har forelagt selskabet nogen oplysninger, der vedrører selskabet. Disse oplysninger blev ikke anvendt som forudsat i den omtvistede bestemmelse, da sagsøgeren ikke indgik i stikprøven.

Rettens bemærkninger

119 Ifølge artikel 7, stk. 4, litra b), i grundforordningen om antidumping kan »eksportører ... af den vare, der er omfattet af undersøgelsen ... anmode om at blive underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale pålæggelse af endelig told ...«. Sådanne anmodninger skal indsendes skriftligt til Kommissionen [artikel 7, stk. 4, litra c), i), aa)]. I de tilfælde,

hvor der er pålagt en midlertidig told, skal anmodningerne være modtaget senest en måned efter offentliggørelsen af en sådan tolds indførelse [artikel 7, stk. 4, litra c), i), cc)]. Artikel 7, stk. 4, litra c), ii) og iii), indeholder de nærmere regler for, hvorledes Kommissionen kan give de ønskede oplysninger, og inden for hvilken frist dette skal ske.

120 Det fremgår af fast retspraksis, at kravene i henhold til princippet om retten til kontradiktion er overholdt, når den pågældende virksomhed under en administrativ procedure har haft mulighed for at give udtryk for sin stillingtagen til, om de fremførte faktiske forhold og andre omstændigheder virkelig foreligger, og hvilken betydning de da har, og i givet fald til de relevante dokumenter (jf. f.eks. Domstolens dom af 13.2.1979, sag 85/76, Hoffmann-La Roche mod Kommissionen, Sml. s. 461, præmis 11, ovennævnte Nakajima-dom, præmis 108, og ovennævnte Al Jubail-dom, præmis 17; Rettens domme af 29.6.1995, sag T-30/91, Solvay mod Kommissionen, Sml. II, s. 1775, præmis 59, og sag T-36/91, ICI mod Kommissionen, Sml. II, s. 1847, præmis 69, samt ovennævnte Sinochem-dom, præmis 75).

121 Kommissionens oplysningspligt må dog altid afvejes mod forbuddet mod at videregive fortrolige oplysninger. Ifølge artikel 8, stk. 2, i grundforordningen om antidumping må hverken fællesskabsinstitutionerne, medlemsstaterne eller personer i disses tjeneste videregive oplysninger, som de har modtaget i medfør af forordningen, og som på anmodning af den part, der har givet oplysningerne, skal behandles som fortrolige, medmindre denne part har givet særlig tilladelse hertil. Fællesskabsinstitutionerne kan betragte visse oplysninger som fortrolige, når videregivelsen heraf vil kunne være til væsentlig skade for den, der har givet dem eller er kilde til sådanne oplysninger (traktatens artikel 214 og artikel 8, stk. 3, i grundforordningen om antidumping).

122 I denne sag kan sagsøgeren ikke med føje hævde, at de ikke-fortrolige oplysninger fra Kommissionen var utilstrækkelige. For det første har Kommissionen i sit underretningsdokument givet oplysninger om den pågældende vare, fællesskabsin-

dustrien, stikprøvemetoden, den normale værdi, eksportpriserne, dumpingmarginen og den skade, der er forvoldt Fællesskabet. For det andet er fællesskabsinstitutionerne ikke alene pligtige at beregne dumpingmarginen for hver enkelt af de berørte virksomheder og pålægge hver af disse en særskilt antidumpingtold (se begrundelserne vedrørende ovennævnte tredje anbringende), men fællesskabsinstitutionerne råder også over et vidt skøn ved udvælgelsen af de virksomheder, der skal indgå i stikprøven, på grundlag af hvilken dumpingmarginen og tolden skal fastsættes. Følgelig har fællesskabsinstitutionerne ret til ikke at indhente og anvende oplysninger vedrørende visse virksomheder. Det kan heller ikke kræves, at de meddeler sådanne oplysninger, som der pr. definition og ikke mindst under de foreliggende omstændigheder ikke kan anmodes om, og som derfor heller ikke er blevet anvendt. For det tredje har sagsøgeren ikke bestridt, at selskabet har haft adgang til ikke-fortrolige akter i Kommissionen.

123 Heraf følger, at også det fjerde anbringende må forkastes.

Femte anbringende: forkert metode til beregning af dumpingmarginerne (tilsidesættelse af artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping) og magtfordrejning med hensyn til den fastsatte antidumpingtold

Parternes argumenter

124 Sagsøgeren har anført, at sagsøgte har misbrugt sin skønsbeføjelse ved på urimelig og fejlagtig måde at forhøje dumpingmarginen. Ved at anvende dumpingmarginen for det selskab i stikprøven, der har den højeste margin, har sagsøgte kunstigt oppustet den samlede dumpingmargin og toldsatsen for de fleste af de øvrige

selskaber, som har besvaret spørgeskemaet. For disse selskaber overstiger tolden den faktiske dumpingmargin i strid med artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping. Ifølge sagsøgeren har sagsøgte ikke ret til at medtage de 27% af eksporten, der kan tilskrives selskaber, som angiveligt ikke har samarbejdet ved beregningen af dumpingmarginen, da oplysningerne fra de kinesiske eksportører er tilstrækkelige til at udgøre en repræsentativ stikprøve. Tallet på 27%, som er taget fra en ukendt kilde, savner endvidere ethvert grundlag. Hvis tallet stammer fra De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor (Eurostat), må der ifølge sagsøgeren tages hensyn til, at Kommissionen ofte har klaget over unøjagtigheden af oplysningerne fra dette kontor.

125 Sagsøgte har anført, at tallet for den samlede cykeleksport fra Den Kinesiske Folkerepublik til Det Europæiske Fællesskab i undersøgelsesperioden stammer fra Eurostat, som var den eneste kilde til pålidelige oplysninger. Oplysninger fra eksportørerne dækkede 73% af denne eksportmængde i undersøgelsesperioden. Dumpingmarginen for de resterende 27% var beregnet på grundlag af de bedste oplysninger, der var tilgængelige, i henhold til artikel 7, stk. 7, litra b), i grundforordningen om antidumping. I overensstemmelse med sædvanlig praksis er de relevante oplysninger dem, der vedrører det af de selskaber, der har samarbejdet, der har den højeste dumpingmargin.

Rettens bemærkninger

126 Det fremgår af artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping, at antidumpingtolden ikke må være højere end den midlertidigt anslåede eller endeligt fastsatte dumpingmargin, og at den bør være lavere, såfremt en sådan lavere told er tilstrækkelig til at afhjælpe skaden.

127 I denne sag fremgår det af den midlertidige forordning (jf. 37. betragtning) og den anfægtede forordning (jf. 50. betragtning), at de selskaber, som besvarede Kommissionens spørgeskema, tegnede sig for 73% af den samlede eksport fra Den Kinesiske Folkerepublik. Dumpingmarginen for disse selskaber blev fastsat på grundlag

af den vejede gennemsnitlige dumpingmargin pr. type for de seks selskaber, der indgik i stikprøven. For de eksportører, der ikke besvarede spørgeskemaet, og som tegnede sig for de resterende 27% af eksporten, blev dumpingmarginen fastsat på grundlag af artikel 7, stk. 7, litra b), i grundforordningen om antidumping. Ifølge denne bestemmelse kan foreløbige eller endelige, positive eller negative afgørelser træffes på grundlag af de tilgængelige oplysninger, såfremt en af de berørte parter eller et af de berørte tredjelande nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller på anden måde undlader at stille sådanne til rådighed inden for en rimelig frist eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen. Kommissionen mente, at de bedste af de tilgængelige oplysninger var oplysningerne om det selskab i stikprøven, der havde den højeste dumpingmargin. Dumpingmarginen for Den Kinesiske Folkerepublik udtrykt i procent af cif-værdien (omkostninger, forsikring, fragt) beregnet på denne måde, beløb sig til 30,6%.

128 Det fremgår af ovenstående overvejelser vedrørende det tredje anbringende om nægtelse af at give de forskellige berørte eksportører individuel behandling for det første, at fællesskabsinstitutionernes politik ikke er i strid med ordlyden af, formålet med og ånden i grundforordningen om antidumping, og for det andet, at sagsøgeren ikke opfylder de nødvendige betingelser for at få individuel behandling, og følgelig at institutionerne ikke har udøvet et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder.

129 Desuden er den anfægtede politik baseret på den antagelse, at eksportørerne i statshandelslande som regel ikke er uafhængige af statens indflydelse, og at et af formålene med denne politik er at undgå omgåelse af antidumpingtolden. Såfremt institutionerne ikke kan fastsætte dumpingmarginen under hensyntagen til eksporten fra selskaber, der ikke har samarbejdet i undersøgelsen, kan myndighederne i et statshandelsland pålægge den eksportør, som har de højeste eksportpriser, at samarbejde med fællesskabsinstitutionerne, og forbyde de øvrige eksportører at gøre det. De kan således sikre, at der for alle de eksportører, der er indblandet i dumping, kommer til at gælde en antidumpingtold, som er lig med den dumpingmargin, der er beregnet for eksportører med den laveste margin (jf. ovennævnte Climax Paper-dom, præmis 130).

130 Endelig fremgår det af præmis 107 i nærværende dom og af artikel 2, stk. 14, litra b), i grundforordningen om antidumping, at fællesskabsinstitutionerne har den mulighed at beregne et vejet gennemsnit af dumpingmarginer og altså en enkelt dumpingmargin for et helt land.

131 Det må endvidere fastslås, at fællesskabsinstitutionerne med føje efter artikel 7, stk. 7, litra b), i grundforordningen om antidumping har baseret sig på Eurostat's statistikker og de oplysninger, der er afgivet af de selskaber, der har besvaret Kommissionens spørgeskema, idet disse oplysninger under de foreliggende omstændigheder er de bedste af de foreliggende oplysninger i ovennævnte bestemmelses forstand.

132 Hertil kommer, at såvel beregningen af eksportprisen for de producenter, der ikke har samarbejdet under undersøgelsen, som beregningen af den enkelte dumpingmargin på grundlag af tilgængelige oplysninger forudsætter en vurdering af komplicerede økonomiske forhold. Den retslige prøvelse vedrørende en sådan vurdering må begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. ovennævnte domme i sagerne Nachi Fujikoshi, præmis 21, Gestetner Holdings, præmis 63, og Climax Paper, præmis 135).

133 Det fremgår herved af den midlertidige forordning (jf. 37. betragtning) og den anfægtede forordning (jf. 50. betragtning), at de oplysninger, der er givet af de selskaber, der har besvaret Kommissionens spørgeskema, ikke vedrører samtlige kinesiske udførsler af den pågældende vare, men kun 73% af de samlede udførsler fra Den Kinesiske Folkerepublik. Det må fastslås, at fællesskabsinstitutionerne ved beregningen af den del af eksporten, som må tilskrives de eksportører, der ikke har afgivet oplysninger, i henhold til artikel 7, stk. 7, litra b), i grundforordningen om antidumping har baseret sig på Eurostat's statistikker vedrørende den samlede cykelimport fra Den Kinesiske Folkerepublik til Fællesskabet samt på oplysningerne fra de selskaber, der besvarede Kommissionens spørgeskema.

134 Sagsøgeren har blot anfægtet den af fællesskabsinstitutionerne foretagne beregning uden at fremlægge noget som helst bevismiddel, der kan godtgøre, at beregningen er ukorrekt. Under alle omstændigheder har fællesskabsinstitutionerne baseret sig på de bedste af de tilgængelige oplysninger.

135 Hvad angår beregningsmetoden for de ikke-samarbejdende producenters eksportpriser kan det ikke bebrejdes institutionerne, at de har lagt de laveste priser i stikprøven til grund, da enhver anden løsning ville bevirke, at eksportørerne tilskyndes til ikke at samarbejde (jf. ovennævnte Climax Paper-dom, præmis 140). Endvidere er der intet, der tyder på, at selve beregningen var unøjagtig, eller at sagsøgte har udøvet et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder.

136 Det følger heraf, at det femte anbringende også er ubegrundet.

137 Det følger af det foregående i sin helhed, at sagsøgte i det hele må frifindes.

Sagens omkostninger

138 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet og intervenienten EBMA har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges det denne, foruden sine egne omkostninger, at bære de af sagsøgte og intervenienten EBMA afholdte omkostninger.

139 Procesreglementets artikel 87, stk. 4, bestemmer, at institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger. Kommissionen bærer derfor sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sine egne omkostninger samt sagsøgtes og intervenienten EBMA's omkostninger.

3) Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

García-Valdecasas Tiili Azizi

Moura Ramos Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. september 1997.

H. Jung

Justitssekretær

R. García-Valdecasas

Afdelingsformand

Indhold

Faktiske omstændigheder ..... II - 1391

Retsforhandlinger ..... II - 1393

Parternes påstande ..... II - 1395

Formaliteten ..... II - 1396

Det første anbringende til støtte for sagens afvisning ..... II - 1396

Parternes argumenter ..... II - 1396

Rettens bemærkninger ..... II - 1397

Det andet anbringende til støtte for sagens afvisning ..... II - 1399

Parternes argumenter ..... II - 1399

Rettens bemærkninger ..... II - 1400

Det tredje anbringende til støtte for sagens afvisning ..... II - 1402

Parternes argumenter ..... II - 1402

Rettens bemærkninger ..... II - 1403

Realiteten ..... II - 1403

Første anbringende: fejl i definitionen af »samme vare« (tilsidesættelse af artikel 2, stk. 12, i grundforordningen om antidumping) og magtfordrejning ved fastsættelsen af de produkter, der pålægges antidumpingtold ..... II - 1404

Parternes argumenter ..... II - 1404

Rettens bemærkninger ..... II - 1407

Andet anbringende: forkert stikprøvemetode (tilsidesættelse af artikel 2, stk. 13, i grundforordningen om antidumping) ..... II - 1410

Parternes argumenter ..... II - 1410

Rettens bemærkninger ..... II - 1412

Tredje anbringende: nægtelse af at give de forskellige berørte eksportvirksomheder individuel behandling (tilsidesættelse af artikel 2, stk. 5 og 9, og artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping og artikel VI, stk. 2, i GATT) ..... II - 1414

Parternes argumenter ..... II - 1414

Rettens bemærkninger ..... II - 1417

Fjerde anbringende: nægtelse af at underrette om beregningsmetoden [tilsidesættelse af artikel 7, stk. 4, litra b) og c), i grundforordningen om antidumping] ..... II - 1421

Parternes argumenter ..... II - 1421

Rettens bemærkninger ..... II - 1422

Femte anbringende: forkert metode til beregning af dumpingmarginerne (tilsidesættelse af artikel 13, stk. 3, i grundforordningen om antidumping) og magtfordrejning med hensyn til den fastsatte antidumpingtold ..... II - 1424

Parternes argumenter ..... II - 1424

Rettens bemærkninger ..... II - 1425

Sagens omkostninger ..... II - 1428